

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια οκτακόσα κι' ένεννινταέξη,
στέφανον λαχάνων ή πατρὶς ἄς πλέξη.

Δωδέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα μας πάλιν αἱ 'Αθῆναι.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — δ' κ' τὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δέκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγκα, κι' ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

'Ογδόη τοῦ Μαΐου καὶ δεκάτη
καὶ νίκη τῆς Κορδόνας λαμπροτάτη.

Πενῆντα τρία καὶ πεντακόσα,
σφαγὴ τῆς Κρήτης καὶ χίλια τόσα.

Τῆς Κορδόνας ἐκλογὴ καὶ τῆς Κρήτης ἡ σφαγὴ.

Γεῖά σου, Κόρδονε μεγάλε, γεῖά σου Βασιλοκορδόνα,
σύ θὰ μείνης 'στὸν αἰῶνα,
σύ μᾶς φέρνεις πάντα κέφι
καὶ σκορπίζουν μαῦρα νέφη,
νέαν νίκην παιανίζουν νικητῆριοι παιᾶνες,
τὴν 'κουδούνισαν κουδούναις, τὴν τροκάνισαν τροκάναις.

Κουκουλόνεται μὲ ρόδα καὶ ραντίζεται μὲ κρῖνα
ὁ μεγάλος τῆς Κορδόνας Θεωδῶρης Μαχαργιάς,
καὶ κουδούνει κουδούνιζαι καὶ φυσᾷ τρομπομαρίνα :
«πάει κι' ὁ τρανὸς Δραγούμης, πάει κι' ὁ Στραβοσουγιάς.»

'Βγήκαν κι' οἱ στραβοσουγιάδες γιὰ νὰ κόψουν τὸ Κορδόνι,
ἀλλ' ἐκεῖνο τοὺς στομώνει,
καὶ χρυσὴν ρομφαίαν δράττει
καὶ τὸν κόσμον συνταράττει,
καὶ τοῦ Δήμου παροξύνει τὸν πολὺν παροξυσμὸν
καὶ μὲ μία κόβει πέρα κάθε Γόρδιον Δεσμὸν.

Καὶ τὸ Στέμμα 'στὸ ποδάρι,
κι' ἀντελάλησε φωνὴ
πῶς τὸν Ναύαρχο Κανάρη
πολεμῶν Παλατιανοί.

Εἶναι γυῖός τοῦ μπουρλοτιέρη κι' ὅλοι μαῦρο μὲ καρφότο
ἐπειδὴ καὶ 'στὸ Παλάτι δὲν ἀρέσει τὸ μπουρλότο,
κι' ἐξαπλώθη τῆς Θεωδώρας ἡ τρισέβαστος μανίκα
κι' ἐψηφίζεν 'ὁ πλωτάρχης καὶ τὸν Ναύαρχον ἐνίκα.

Εἶναι Ναύαρχος τῶντι δοξασμένος κι' ἀγλαός,
μὰ δὲν θέλει πολεμάρχους ὁ πολέμαρχος λαός,
κι' ἀπὸ λόγια τοῦ Κανάρη
μῆτε πέρνει κἄν χαμπάρι.

Ἔρι πάλι τὰ λαγοῦτα, ἔρι πάλι τὰ βιολιά,
τὸ Κορδόνι θέλουν ὅλοι καὶ τὸν Μπαρμπά Βασιληᾶ,
'στράβωσαν στραβοσουγιάδες κι' ἐτραβήχθηκαν μαλλιά,
'λησμονήθηκαν καὶ πᾶνε μπουρλοτιέρηδων δουλιὰ,
χαμηλόνει τοῦ Δραγούμη τὸ 'ψηλὸ μὲ καπελιά,
τὸ Κορδόνι καὶ τὸ πνεῦμα, τὸ Κορδόνι κι' ἡ καιλιά,
τὸ Κορδόνι τέλος πάντων κι' ἄς μᾶς πνίξη σὰν θηλεία.

Κι' ἐξημέρωσε Δευτέρα
παρὰ πάσας λαμπροτέρας,
ὁ δὲ Βράχμας τῆς Κορδόνας,
λιγερὴ κορροσασιά,
κουρασθεὶς μὲ τοὺς ἀγῶνας
'τράβηξε 'στὴν Κηφισιά,
καὶ δὲν ἔπαυε μὲ τρίλιαις γελᾶστός νὰ κελαυδῇ
'στῶν χορτάτων τὸ μελίσσι,

κι' ἐπροσκάλει τοὺς ἀνέμους 'στὸ μεγάλο του γουδί
νὰ τοὺς ξανακοπάνιση.

Κι' ἦλθαν ἄνεμοι φυσῶντες ἀπὸ Νότου καὶ Βορρᾶ,
ὁ δὲ Βράχμας 'στὸ γουδί του τοὺς 'κοπάνιζε γερὰ,
καὶ τοῦ 'φώναζε τάσκερι :
«τὸ γουδί τὸ γουδοχέρι.»

Γκάπ καὶ γκούπ Βορρᾶς καὶ Νότος... κατακεφαλιαῖς τοὺς δι-
καὶ θαμβώνει τοὺς πιστοὺς, [νει
τοὺς δ' ἀνέμους κοπάνισας σὰν τὸν Αἶολον τοὺς κλείνει
σ' ἐν' ἀσκή κοπανιστοὺς,
καὶ 'στὸν νέον τοὺς χαρίζει τῶν Ναυτικῶν Νικολὸ
νὰ τοὺς ἔχη πάντα κτῆμα,
κι' ὅποιον ἀπὸ τούτους θέλει νὰ τὸν ρίχνῃ 'στὸν γιγλὸ
κι' ἔτσι ν' ἀρμενίζῃ πρίμα.

Βάρτους τοὺς ἀφιλοτίμους... γκάπ καὶ γκούπ Βορρᾶς καὶ Νό-
τί τραπέζι νικηφόρον!... τί ξεφάντωμα καὶ κρότος! [τος...
Βάλτε, νικηταί, νὰ πιούμε 'στῆς Κορδόνας τὴν ὑγεία,
γιούχα πάλι τοῦ Δραγούμη, γιούχα τοῦ Στραβοσουγιά,
κι' ἄς μὴ μείνουν 'στὰ ποτήρια δὴδ σταλαγματικὰς κρασί
καὶ γι' αὐτόν, ποῦ ραχατεύει 'στῆς Κερκύρας τὸ νησί.

Γειά σου, Βασιλοκορδόνα,
γειά σου, Κορδοκορδόνα,
κι' ἂν γιὰ κάμποσαις ἡμέραις σὰς ἐχώρισαν σκληρὰ
τῆς θαλάσσης τὰ πελάγη κι' ὅρη τόσα σκιερὰ,
πνεῦμ' ἀόρατον συνδέει δι' ὀρέων καὶ κυμάτων
τὴν Κορδόνα τῶν τροπαίων, τὴν Κορῶνα τῶν θαυμάτων.

Ἔμαθε κι' ὁ Βασιληᾶς μας 'στῆς Κερκύρας τοὺς λειμῶνας
τοὺς θριάμβους τῆς Κορδόνας,
καὶ γιὰ νὰ ξεχάσῃ 'λίγο τὸ πολὺ του τὸ σκελετὶ
ἐκαμε τὴν ἰδίαν 'μέρα πρώτης τάξεως ζεικφέτι,
κι' ἐπροσκάλισε τῆς νήσου τοὺς ἐξέχοντες φωστῆρας
κι' ἦτανε κι' ὁ Μουσιῶν Τζώρτζης, πρῶτος Κόντες τῆς Κερκύ-
[ρας.

Ὁ καθένας ἐσηκώθη μίαν πρόποσιν νὰ φέρῃ,
ἔλεγαν καὶ χωρατάδες καὶ κουβένταις σθεαροῖς,
κι' ἔγραφε 'στους γύρω τοίχους ἕνα 'ματωμένο χέρι
τρεῖς μυστηριώδεις λέξεις, τὸ Θεκέλ Μανὲς Φαρές.

Ποία σύμπτωσης πνευμάτων καὶ συνάντησις χρυσή!...
μὲς 'στῆς Κρήτης τὴν ἀντάρκα καὶ τὴν κοσμοχαλασίαν
ἔγλεντοῦσε κι' ἡ Κορῶνα 'στῆς Κερκύρας τὸ νησί,
ἔγλεντοῦσε κι' ἡ Κορδόνα 'στὴν δροσάτη Κηφισιά.

Μὰ κι' αὐτὸς ὁ κύρ 'Αλέκος, ὁ σοφὸς καρ-Μινίστρος,
ποῦ πολὺς τὸν παραφέρει τῆς διπλωματίας εἰστρος
καὶ ξεχάνει τὸν παρᾶ,
γιὰ τὴν νίκη μὲ χαρὰ
ἔγλεντοῦσε 'στὸν Καρᾶ.

Κτύπα πίπιζα, νταούλι, καὶ κουδοῦνα καὶ ροκάνα,
κι' ὁ παγκιέρης μας 'ξοδεύει...
γέρο διαβολὸς θὰ πάρῃ τὸν πατέρα καὶ τὴν μάνα
τοῦ Χαμίτ, ποῦ κοροϊδεύει.

Κύρ Σκουζέ, νὰ σὲ χαρῶ,
σῆκω σύρε τὸν χορό,
κύρ Σκουζέ μὲ τὰ σαλόνια,
Θρόνου καὶ Κορδόνας στύλε,
νὰ χαρῆς τὰ μπαρμπετόνια,
μία νὸτ' ἀκόμη στεῖλε.

Ὅλοι καὶ γι' αὐτὸν ἐδίβα,
ὅπου γράφει νόταις στίβα,
κύρ Μινίστρο, κύρ Σκουζέ,
ὅλους πάρε 'στὸ μεζέ,
φόβισε καὶ τὸν Σουλτάνο μὲ μιὰ μόνη σου πενιά,
μούντζωσε καὶ τοὺς Μινίστρους τοῦ καρακαχπέ ντουνη.

Κι' ὁ γαλλίζων Φασουλῆς, κουσκουσούρης καὶ βρωμούσα,
ποῦ καθένας τὸν γελά τῆς ἡμέρας ἰσχυρός,
βλέπων τούτων τῶν τριῶν τρία σύγχρονα τσουμποῦσα,
σὲ ρανκόντρε λὲ γκράν ζ' ἔσπρι ψιθυρίζει σθεαρός.

Τῆς Κρήτης τὸ μαντάτο κι' ὁ κόσμος ἄνω κάτω.

Καὶ παρήλθεν ἡ Δευτέρα, κι' ὅταν ἔφεξε κι' ἡ Τρίτη
'θυμηθῆκαν τέλος πάντων πῶς ὑπάρχει καὶ μιὰ Κρήτη,
καὶ πῶς 'σφάχτηκαν ἐκεῖ
ὡς τριάντα Κρητικοί.

Κι' ὁ πολὺς Βουλγαροκτόνος μὲς 'στὸ νέο παταράνα
ἔβγαλε τὴν σακαράνα,
κι' ὅταν μέσα 'στὰ βιολιά
ἔφθασε τὸ βογγητό,
ἔγραψε τοῦ Βασιληᾶ
γιὰ τὴν Κρήτη τὸ καὶ τό.

«Βασιληᾶ μου ζηλεμμένε, μὲς 'στ' ἀμέτρητα καλὰ μας
προμαντεύω μὲ τὴν Κρήτη πῶς θὰ 'βροῦμε τὸν μπελᾶ μας.
'Ἐμαθ' ἀπὸ τὸν Γεννάδη
κάπως λυπηρὰ συμβάντα,
καὶ πῶς 'πῆγαν εἰς τὸν Ἄδη
Κρητικοὶ σχεδὸν τριάντα.

»Βλέπω δὲ πῶς τοῦ Σουλτάνου καὶ συμμάχου μας ταῦτά
δὲν ἰδρόνουν ἀπὸ νόταις τοῦ Μινίστρο καὶ χαρτιά,
καὶ προσμένω νὰ μοῦ γράψῃς ὅπως κι' ἄλλοτε νὰ δράσω
καὶ τὸν γείτονα τὸν μπέσπια νὰ τὸν κόψω σὰν τὸ πράσο.»

Κι' ἔγραψε κι' ὁ Βασιληᾶς μας : Θεωρῆ, νὰ σὲ χαρῶ,
βάλε 'στὸ κρασί νερό,
καὶ πρὶν ἔλθω νὰ μὴ δράσῃς,
κι' ὅπως ὅπως νὰ περάσῃς.»

Κι' ἡ Κορδόνα ποῦ βροντᾷ
'στὴν Κορῶν' ἀνταπαντᾷ:
«Βασιληᾶ μου ζηλεμμένε,
γιὰ σφαγαῖς καινούριας λέγε,
κι' ἐσηκώθη τὸ λεφοῦσι νὰ μοῦ πάρῃ τὸ μπαλὸ
κι' ὅπως πρῶτα σαστισμένους κάνω τᾶχुरα κομμάτια,

κι' εἶπα τέλος 'στὸν ἀσκή τῶν Ναυτικῶν Νικολὸ
νὰ προστάξῃ τὴν ἀρμάδα ν' ἀνθρακεύῃ γιὰ τὰ μάτια,
νὰ τρομάξουν κι' οἱ μεγάλοι τῶν Δυνάμεων Μινίστροι
καὶ νὰ βάλουν 'στὸν Σουλτάνο χαλινάρι καὶ καπίστρι.

«Πάλι τώρα μ' ἐφορτώθῃ καθεμὶν σαχλομαγάρια
κι' εἰς πολέμους μὲ καλεῖ,
καὶ καπνίζουν νύκτα 'μέρα τῆς ἀρμάδας τὰ φουγάρα
κι' ἡ 'δική μου κεφαλή.

»Ἔως τώρα δὲν 'γινῆκαν ξεκοιλιάσματα μεγάλα,
μὰ σὰν 'δῶ ξεκοιλιασμένους κι' ἄλλους Κρητὰς πλὴ πολλοὺς,
τότε πλέον θὰ προστάξῃ καὶ τὸν στόλο γιὰ φευγάλα
ὁ ποτὲ Βουλγαροκτόνος καὶ νταῖς τῆς Καρκαλοῦς.

«Καὶ κοντὰ πρὸς τὸ Τσιρῆγο θὰ τοῦ 'πῶ νὰ σταματήσῃ
καὶ τοῦ Στάη τὴν πατρίδα μονομιὰ νὰ βομβαρδίσῃ,
Τσιριγώτῃ Βουλευτοῦ
κι' ἀντιπάλου μισητοῦ,
ποῦ γι' αὐτὴν τὴν Μ' π ο υ μ π ο υ λ ῖ ν α κάνει τόσαις ἱστορίαις
καὶ μεγάλας φασαρίαις.»

Κι' ἡ Κορῶνα μας ξανά
ἔγραψε 'στὸν Κορδονᾶ :
«Θεωρῆ Κορδοναρέλε, Στρατηλάτα τῶν στεφάνων
ἕνα γέρας τῶν Ἀγώνων ἄς σταλῇ καὶ 'στὸν Σουλτάνον,
τὸ μετὰλλιον τούτέστι, ποῦ λαχτάρισε νὰ 'δῇ,
στελλετέ του καὶ κοτίνου περιλάλητον κλαδί.

»Κατατάξτε καὶ τοῦτον εἰς τοὺς Ὀλυμπιονίκας
γιὰ νὰ σώσῃ τὴν Κρήτην κι' ἱερὰς προγόνων θήκας,
νὰ μᾶς λείψουν κι' ἡ σκοτούραις, νὰ προκόψῃ πὰ κι' ὁ τόπος,
κι' ἐν ἀνάγκῃ νὰ τὸ πάῃ ὁ Σκουζὲς αὐτοπροσώπως
μὲ μετάνοιαις ἕως κάτω, μὲ Μινίστρον τσιριμιόνια,

καὶ μὲ γράμματ' ἀπὸ 'μένα,
κι' ὅταν ὁ Χαμίτ κυττάξῃ τοῦ Σκουζέ τὰ μπαρμπετόνια
θὰ τὸν πάῃ τρία κι' ἕνα.

Θέωρε Κορδοναρέλε,
'στὸν Χαμίτ κοτίνους στέλλε,
νὰ μὴ σφάζῃ τοὺς συμμάχους καὶ νὰ μὴν τοὺς κοροϊδεύῃ,
λέγε δὲ καὶ 'στὴν ἀρμάδα 'μέρα νύκτα ν' ἀνθρακεύῃ,
κι' ἄς μὴν παύουν σούρτα φέρτα τοῦ ποτὲ Σαῖν-Ζουστ Λεβίδη...
πότε πιά κι' ἡ Μ π ο υ μ π ο υ λ ῖ ν α θ' ἀνθρακεύῃ γιὰ ταξεῖδι :

Ὁ Θεωρῆς μὲ βλέμμα βλοσυρὸν ὡς τοῦ Σαῖξ-Πήρου Ληο παραληρῶν.

Θ.— Ἀγέρα φύσα, μάντζε, τὰ μάγουλά σου σκάσε,
ὁ Θεωρῆ ξεσπάθωσε καὶ τοὺς ἀνέμους πιάσε,
τοῦ Στρατηλάτου βάλετ' μου τοὺς θαλεροὺς στεφάνους,
σεῖσατε γῆ καὶ θάλασσα πολέμικαῖς τρουμπέταις,
καὶ σεῖς φωτιάς τοῦ κεραυνοῦ, ποῦ σκίζει τοὺς πλατάνους,
ἐλάτε καφαλίσσατε τῆς ἄσπρης μου μπαρμπεταῖς.

Καὶ σὺ τοῦ κόσμου χαλαστή, σὺ πόλεμ' κατέβα
καὶ χύσε μάχης ὄργασμὸν 'στὴν γερικὴ μου φλέβα,
καὶ ράγισε τῆς φύσεως καὶ σπάσε τὰ καλούπια,
γιατὶ καὶ πάλ' οἱ Κρητικοὶ μᾶς ἐγιναν κουνούπια.
'Ἰδοὺ, σιμῶνουν πρὸς ἐμέ, μοῦ σφίγγουν τὸν λαίμ',
ὁ γέρων ὅμως Παρὰ-Ληρ τοὺς διώχνει μὲ θυμό.

Μακράν, μὴν πλησιάζετε μ' αὐταῖς τῆς σκυλοξέσταις...
καὶ πάλιν καὶ σὰν βαρὺ μοῦ σφίγγει τοὺς κροτάφους,
καὶ πάλιν ξένος δάκτυλος θὰ μοῦ σκαρώσῃ φέσταις,
καὶ πάλιν ξένος δάκτυλος κινεῖ μηχανογράφους.

Μακράν σὰς λέγω, Κρητικοί,

μή φαίνεσθε πολεμικοί...
τί διάβολο παθαίνετε, τί μυῖγα σᾶς κολλᾷ,
καὶ κάθε τόσο βάζετε τὸ κράτος σὲ μπελᾷ ;

Μακρὰν σᾶς λέγω, Κρητικοί... κλ' ἐγὼ ποθῶ νὰ δράσω
καὶ τοὺς σφαγεῖς ἐν στόματι ρομφαίας νὰ περάσω,
ἀλλ' ὅμως τῶν Δυνάμεων οἱ Πρέσβεις δὲν μ' ἀφίνουν,
αὐτοὶ καὶ μόνον ἄδειαν πρὸς δρᾶσιν δὲν μοῦ δίνουν,
κλ' ἐμπρὸς μου κάθε Πρεσβευτὴς γελᾷ καὶ κοκορεύεται
καὶ δὸς του καίει κάρβουνα νυχθημερὸν ὁ στόλος,
γλὰ νὰ πιστεύῃ κλ' ὁ λαὸς πῶς κᾶτι μαγειρεύεται,
Ἰσραηλῆτης ἀγαθός, ἐν ᾧ οὐκ ἔστι δόλος.

Ἔξω, σκύλα Βρεττανία, σὺ κακότροπος Ρεγάνη,
ποῦ δὲν θέλεις νταραβέρια μὲ τὸν Λήρ τὸν Δεληγιάννη,
ἀλλὰ νὰ κλ' ἡ Γερμανία, νὰ τοῦ Λήρ ἡ Γονερίλη,
μοῦ κρατεῖ σφικτὰ τὰ χέρια γλὰ νὰ μὴν τρομάξ' ἡ Πύλη,
ἀλλὰ νὰ κλ' ἡ Κορδηλία,
ἡ φιλότατή μου Γαλλία.

Ἔλα σύ, καλή μου κόρη, ἑτάς ἡμέρας τὰς δεινὰς
καὶ νανοῦρίσέ με πάλιν μὲ τὰς πρώτας σου φωνὰς.

Ἦ Δυνάμεις τούρανοῦ...

ἄφησέ με, κύρ Ὀνοῦ,

Γερμανέ, μὴ μὲ κυττάζης,

Ἐγερτον μὴ μὲ τρομάζης,

μὰ καὶ σὺ μὴ μὲ βαστάς, Γάλλε φίλιτατε Μπουρέ,
μὴ σοῦ κόψωμε τὸ μῖ, καὶ σὲ κάνωμε πουρέ.

Κλ' ἐλέγαμε πῶς τὸ κακὸ ἔμπορεῖ νὰ ξεθυμάνῃ
σὰν ἴδαμε τὸ ξαφνικὸ τοῦ Πατισᾶχ φερμάνι,
κλ' ἀμέσως ἀναγγάλλιασε Κυβέρνησις καὶ Θρόνος
καὶ δῶθ' ἠριάμβους τρομεροὺς ἐώρτασε συγχρόνως,
τὸν ἠριάμβον τῆς ἐκλογῆς καὶ τῆς διπλωματίας,
πλὴν φεῦ τῆς πλάνης τῆς οἰκτρᾶς καὶ φεῦ τῆς ἀπιστίας !
'Αλλ' ὄχι... πόλεμον κανεῖς δὲν θέλω νὰ προσφέρῃ,
δὲν ξανατρώγω λάχανα, δὲν ξανακόβω χέρι.

(Ὁ Σκουζὲς τὸν πλησιάζει
καὶ γλυκὰ τοῦ κουβεντιάζει.)

Σκ.—Τί λές, παπποῦ, νὰ κάνωμε γλ' αὐτὰ τὰ γεγονότα ;

τί λές, παπποῦ ; ἑτὸν Πατισᾶχ νὰ στείλῃ κλ' ἄλλη νότα ;

Δελ.—Τὸν κεραυνὸν εἰς φάκελλον κλεισμένον νὰ τοῦ στείλῃς
κλ' ἡ νέα νότα νὰ γενῇ πασῶν φοβερωτέρα,
ἐν τούτοις τὸ μετάλλιον γλ' αὐτὸν μὴ παραγγείλῃς,
αὐτὸς δὲν εἶναι σύμμαχος... κακὴ ψυχρὴ του ἔμερα.

Σκ.—Ἦσύχασε, καλὲ παπποῦ, δὲν εἴμαστε παιδάκια,
θὰ σοῦ τὸν κάνω τάλατιοῦ καὶ μὲ τὰ κρεμμυδάκια.

Δελ.— Ἀφερὶμ λοιπόν, ξεφτέρει
καὶ Μινίστρο καὶ παγκιέρη,
γκιὲλ μπουρντὰ νὰ σ' εὐλογήσω,
γκιὲλ μπουρντὰ νὰ σὲ φιλήσω.

(Κλ' ὁ Λεβίδης καταρθάνει
καὶ μιλεῖ τοῦ Δεληγιάννη.)

Λεβ.—Ὁ στόλος ἔκανε φωτιά, καπνίζει σὰν τσιγάρο...
παπποῦ, τί λές νὰ κάνωμε ; παπποῦ μου ν' ἀμολάρῳ ;

Δελ.—Ἦ κρεατοῦρ' ἀντζέλικα, παιδί μου Νικολέ,
σιγὰ παρακαλῶ.

Φρόνιμος νὰ φανῇς,
τοὺς Πρέσβεις νὰ κλαλάρῃς,
κλ' ἂν δὲν κυττᾷ κανεῖς
κάνε πῶς ἀμολάρεις.
Νικόλαρε, Νικόλαρε,
χωρὶς φωτιάς ἀμολάρε.

(Ἐρχεται κλ' ὁ Φασουλῆς
μὲ μαλλιά σὰν τῆς τρελλῆς.)

Φ.—Παπποῦ μὴν παραφέρεσαι, παπποῦ μὴν κάνῃς ἔτσι,
μὰ γλέντισε τὴν ἐκλογὴ καὶ στῶσε μας γκλουδέτσι.
Εἶναι καπνὸς καὶ θὰ χαθῇ, φούρια καὶ θὰ περάσῃ,
καὶ μοναχὰ ἑτά κάρβουνα τοῦ στόλου θὰ ξεσπάσῃ.
Ἦ Στόλαρχε Θεμιστοκλῆ, πάψε τὸ νταβατοῦρι,
κλ' ἂν ἄλλο πάλι φύτρωσε ἑτὴ μέση μας ἀγγούρι,
ἀγγούρια φέρτε τροφαντὰ, μὰ καὶ σαλάτα τσίρους,
καὶ περιφρόνει, Παρα-Λήρ, παραληρούντων λήρους.
Θυμῆσου λίγο, Στόλαρχε, καὶ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον,
ὅπου τὸν κόσμον οἱ μουρλοὶ γλὰ τοὺς Βουλγάρους ἔχλασαν
καὶ κοφοχέρης λαχανᾶς ἐκλήθης τῶν Ἑλλήνων,
πῶς ἔδρασες κατὰ ξηράν, καὶ τώρα κατὰ θάλασσαν.

Δελ.—Πέφτε βροχή, χύνου φωτιά, καὶ βρόντ' ἀστραπέλλι,
ὁ μέγας γέρων Παρα-Λήρ παρλάρων παραστένει.

Βαρδᾶτ' ἐμπρὸς καὶ προχωρῶ Γοργόνας ἐπισειῶν,
βαρδᾶτ' ἐμπρὸς καὶ προχωρῶ πυρίπνους καὶ πυρέσσων,
κόβω δακτύλους ξενικούς μακρὰν μου καὶ πλησίον,
ἀντίχειρα καὶ λιχανόν, παράμεσον καὶ μέσον.

Ἔξω ψυχῆς ἀδράνεια καὶ γήρατος δειλία,
πλὴν φεῦ ! οἱ πάντες ἄπιστοι... κλ' ἡ κόρη Κορδηλία
λέει ἑτὸν Παπαρδέλα :

«τράβα, παπποῦ, κορδέλα.»

Φ.—Πρὸς τῆς Κορδόνας γύρισε τοὺς σωφρονούντας φίλους
κλ' ἔλα ἑτά σύγκαλά σου,
καὶ τεταμμένα πρότεινε ἑτοὺς ξενικούς δακτύλους
τὰ δέκα δάκτυλά σου.

Μὴν ἀκοῦς πολλῶν παλάδραις,
μὴν πλουτίζῃς ἀνθρακεῖς,
ἄφησε νὰ βγάλουν μαύραις
παλεμάρχοι τῆς φακῆς,
κλ' ἂς σφυρίζουν, Μπάριμπα Λήρ...
τὰ μισαλὰ των καὶ μὴ λύρ.

(Ὁ Φασουλῆς, ποῦ πόλεμον ἀκούει τοῦ λοιποῦ
καὶ τούρτουρας τὸν πλάνει,
πέρνει ἑτὸ μπράτσο τὸ δεξὶ τὸν γέρο τὸν παπποῦ,
τὸν Λήρ τὸν Δεληγιάννη,
κλ' ἔρχεται πίσ' ὁ κύρ Σκουζὲς ὡς μόνῃ συνοδείᾳ,
κλ' ἔτσι τοῦ γέρου Παρα-Λήρ τελειὸν ἡ τραγωδία.)

Τῶν «Παιδῶν ἡ Διάπλασις» τὸ Περιοδικὸν
ἐξέδωσε τὸ Θέατρον τὸ μάλ' αἰσθητικόν,
κλ' αὐτὸ τὸ χρησιμώτατον κλ' ἐπείραστον βιβλίον
συνέγραψε Γρηγόριος Εὐνόπουλος ὁ πᾶν
πρὸς χρῆσιν πάντων τῶν μικρῶν καὶ πάντων τῶν Σχολῶν
κλ' ἡ γλῶσσα καθενὸς παιδοῦ θὰ γίνεταὶ ροδάνι.